

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

XX. Annotatio. Finis & ordo quartæ Hebdomadis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

animo ad illarum adorationem pronò , cum gratiarum actione recipiendas. Proponam, si quid hujusce generis immittere Divina bonitas dignabitur, ita illud acceptare, ut teneris etiam complexibus in imo corde stringam. Denique rogabo, ut, qui hanc animo voluntatem dignatus est indulgere, ille etiam Divinæ gratiæ suæ præsidio, suo tempore efficacem reddat.

XX. ANNOTATIO.

Finis & ordo quartæ Hebdomadis.

Pro octava die ante primam Meditatio-

Finis quartæ hebdomadis est, animum ad perfectam finis sui ultimi inquisitionem perferre, amorem illi virtutis prorsus integræ persequendo, ostendendo illi hunc in finem inestimabile perfectioris vitæ bonum, quod in DEI summa anima, animæque cum DEO conjunctione consistit. Animus enim plenè sibi met, suisque commodis mortuus, qui abjecto jam divitiarum, voluptatum & honorum amore, paupertatem, atque incommoda & contemptus, sui que humiliationes quærit, jam illud in se expressit, quod secundæ & tertiæ hebdomadis exercitia tradiderunt; exercuit jam obedientiam, humilitatem, & paupertatem Redemptoris sui, &

cum Sancto Paulo illud verè de se affirmate po-
 test: *Christo crucifixus sum cruci.* Ita con-
 Æto feliciter tertiæ hebdomadis cursu quatuor-
 aggreditur, ut ex illuminativa, quam ad-
 trivit, via, in unitivæ delicias admittatur
 in qua duo potissimum genera exhibentur, quæ
 bus hac in vita cum DEO suo conjungi possunt
 animus, activâ scilicet & passivâ unione, quæ
 rum priorem mens ipsa divinitus adjuta he-
 alteram à solo DEO cœlitus quasi illapsum
 lâ propè cooperatione sua recipit.

Primum igitur unionis cum DEO generatur
 omnes illas animi sanctas motiones componit
 stitur, quas anima, secundum totam virtutis
 suarum latitudinem, & Divinæ gratiæ me-
 ram in se excitat, ita ab omni ad creaturas
 ctu libera, ut jucundum illi sit, naturæ
 appetitibus adversari. Sic nempe totam se in
 tatis actibus in hoc vivendi genere impendit
 ma, ut nullius alterius virtutis actum aliquo
 obeat, nisi qui ad charitatem certo quodam
 do referatur, atque adeò, ut quidquid agit
 ritatis ex imperio fiat, & ipsi etiam charitatis
 actus cum omni, quâ possunt, perfectione
 ducantur.

Ita activâ se conjunctione cum DEO
 anima ardentissimæ charitatis intercedit

actu, actualis, quam Deus subministrat, gratia
obsidio: quæ quidem gratia ejus est naturæ, ut
entem ab omni eo, quod æternæ voluntati
plicere potest, liberam, totam quoad omnes
umanæ voluntati subditas facultates possideat,
amabili violentia facit, ut homo totus Divi-
se amori tradat, consecrétque integrum, om-
nialiarum quoque virtutum officio in amoris
quodammodo excellentiam transformato. Tunc
mirum neque cogitare amplius lubet, nisi De-
; quidquid amatur, videtur, gustatur, tangi-
auditur, Deus est; Deus omnium actuum
jectum unicum, dulcissimúmque est, & pro
ocationum, quas Deus obicit, diversa indole,
verla quoque charitatis sunt exercitia; au-
te se interim perpetuis incrementis virtu-
m cælitus infusarum, & donorum S. Spiri-
inæstimabili thesauro.

Et hæc est activæ unionis animæ cum DEO
pretiosa excellentia, quamdiu in mortali ad-
carne versatur.

Longè tamen admirabilius est alterum uni-
onis genus, quod divinos favores animæ nullâ
cooperatione indultas complectitur. Gaudet
in infinita illa bonitas, ea in creaturis suis in-
plicabilis excellentiæ quædam operari, ad
cooperationis nihil amplius ipsa afferat,
Z z
quàm

quàm quantum ad gratias actuales, quas nihil
 ex parte sua agens recipit, afferre solet. Favores
 porrò isti & passivæ uniones, quarum anima
 libera quidem & effectrix causa non est, cum
 se nihil habeat, quod ad hanc causæ dignitatem
 illam elevet, longè sunt & præstantiores, quas
 illæ esse solcant, quas animus in se ipso libere
 operatione producit, & ejus quoque sunt virtutis
 tatis, ut bonum, quod talis conjunctionis benefi-
 cicio Deus animæ indulgere solet, planè sit
 explicabile, cum id rationi quoque perquam
 accommodum, ut excellentior sit modus, quod
 Deus animæ, quàm quo Deo anima se con-
 git.

Et quamvis revera passivæ istæ uniones
 ruti nihil habeant, aut habere etiam possint,
 pote quæ à libera nostra voluntate non pro-
 ciscuntur, inutiles tamen nequaquam sunt,
 quòd anima earum præsidio unita liberè
 sensibus, procedentibus ex amore purissimis
 que idcirco grandis omnino meriti virtutes
 amplectatur; tum, quòd Divini ejusmodi be-
 vores, etiam cum evanuerint, appositis
 men in animo dispositiones relinquunt ad
 fectionem prorsus arduam, & meritum
 credibilem thesaurum.

Primi generis unio manifestè intelligitur

meditationibus de Resurrectione Christi, de Diversis ejusdem apparitionibus, deq; Ascensione, quæ scilicet mysteria favores illos nobis exhibent, quos sanctis DEUS mentibus indulgere solet, non viventibus amplius, nisi DEO, omnemque voluntatem suam æternis providentiæ suæ consiliis affixam tenentibus, & manifestè intelligentibus, quænam illa sint, quæ & ab ipsis & ab aliis Divina Majestas ad virtutis integritatem consequendam velit fieri.

Secundi verò generis unio convenientiùs in meditatione de Paradiso proponitur, in qua DEI cum anima & corpore beati hominis conjunctio consideratur, tanquam imago scilicet illius felicissimæ unionis, quam cum animo, virtutis studioso, DEUS in mortali etiamnum vita habet.

Facile tamen est, in mysteriis etiam Resurgentis Christi de passiva unione, & in meditatione de Paradiso activæ unionis aliquid reperire, prout ex sequentibus duabus meditationibus apparebit.

Cùm temporis ratio non nisi de resurrectione, & Beatorum gloria meditari nos sinat, primum locum Resurrectionis mysterio dabimus, tum quòd ita naturalis mysteriorum series requirat, tum quòd ea, quæ proximè ad Salvatoris personam pertinent, jure suo primum sibi præ

omnibus alijs locum vendicent; tum denique quòd activa unio & communior & magis ordinaria, atque melius in Resurrectionis mysterio expressa sit, atque ita meritò meditationem de Paradiso præcedat, in qua sublimioris illius unionis imago quædam expressa cernitur.

Sufficiet autem duplex hæc meditatio, ut animus in perfectionis, ad quod exercitia invitant, culmine tandem collocet. Tamen enim totus exercitiorum decursus meditatione de amore spirituali terminetur, non tamen eo sine instituitur illa de amore contemplatio, ut ad altiorem quendam perfectionis gradum animum eleuet, quàm prædictæ meditationes fecerint, cum certum utique sit, sublimius in hac vita nihil esse, quàm vitam, quam Beati in cælo ducunt, agere. Ad hoc ergo sublimem contemplatio illa servit, ut animo modum suggerat, nunquam se à Divinâ, quam semel contempserit, conjunctione separandi, necessariz creaturis communicationis vitio. Atque non alius facit animum assurgere, sed iam sublimem cum reperiat, præsidium illi suggerit, quo ab ignava descensione se tueatur, & Divinæ vitæ deliciis identidem inhaerere pergat, contemnens, quidquid Deus non est.

Cæterum ne quis fortè admiretur, quod dicitur

mus in sequenti meditatione, Servatorem nostrum post Passionem suam animæ sibi mortuæ, solique DEO viventis exemplum nobis proponere; non ita illud velim intelligi, quasi ante Passionem suam minùs, quàm postea perfectus fuerit: sed hoc solum significare animus fuit, quòd velut in vita sua mortali, & quam tanquam viator egit, contra naturæ propensiones pugnare voluit, ut ad simile nobis certamen animos adderet, ita dein immortalis, neque pugnare amplius, neque pati voluerit, ut illam nobis pacem in se exprimeret, quam devictis naturæ motibus, nobisque plenè mortuis sperare fas sit. Ostendit itaque nobis benignissimus Redemptor horrorem illum, quo mortem, & Passionis supplicia timuit, ut simili eventu & nos contra imbelles naturæ motus pugnaremus. Gloriosum autem eundem contemplamur, tanquam illius vitæ pulcherrimam imaginem, quam, cum plenè nosmet edomuerimus, vivemus.

Quantumvis enim in hac lachrymarum valde tam serena pax futura non sit, ut DEO serviamus, naturâ vel nunquam, vel rarò admodum reluctante; cum talis unitiva via, & vita, non exilij, sed beatæ patriæ, futura sit portio: at illud tamen verum est, quòd plenius nobismet mortui futuri sumus, tantò & liberius, & quietius

tius Deo nostro pro puritatis animi nostri mensura conjunctum nos iri.

XXI. ANNOTATIO.

Reflexio supra meditationem de amore spirituali.

Pro ultima die. Post ultimam meditationem.

Ultra perfectionem illam, quam S. Ignatius in hac meditatione docet, non est porro quod addamus, ut anima ad ultimi finis sui perfectionem promoveatur. Relinquere enim illa docuit statum illum infelicissimum, in quo vitiorum suorum impetu precipitata fuerat prima hebdomadis ministerio: secunda in primam virtutis semitam poenitentis animum duxit: tertia eundem veram suimet abnegationem docuit: quarta demum in ipsis Dei manibus illum deposuit, Servatori à mortuis resurgenti assimilans, tantòsque in sui cum Deo unione profectus sanctè pollicens, quantos vellet ope charitatis facere, quæ est vinculum perfectionis. Quod sanè usque adeò sublime est, ut excellentius illo nihil sit.

Solum hoc vereri adhuc quis possit, ne fortè anima minùs assequatur, quid fructus ex creaturarum rerum consortio debeat trahere, ut cum DEO